

Beatriz Gil Vallejo (Barcelona, 1969), llicenciada en Dret per la Universitat de Barcelona (UB) (1994-95). Va obtenir el "Certificat de Capacitació Jurídica" (1995) a l'Escola de Pràctica Jurídica de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona (ICAB) i va obtenir el 1r premi en el X Concurs "Memorial Amadeu Maristany". Obtenió de la suficiència investigadora (DEA) a la UB, col·laboradora en els serveis jurídics de la Secretaria Tècnica de l'ICAB els anys 1997 i 1998. Posteriorment va exercir l'advocacia de manera independent i va fundar la firma BGV Advocats fins al 2008. Des d'aleshores fins a l'actualitat és jutgessa substituïda de l'àmbit del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Doctoranda a la Universitat de Girona (UdG). Guanyadora del Premi de Recerca de l'Associació Catalana de Perits Judicials i Forenses col·laboradors amb l'Administració de justícia 2012.

NOVES NORMES DE REPARTIMENT DEL TSJ DE CATALUNYA: NORMA ESPECIAL SOBRE L'ATESTAT AMPLIATIU

I.- INTRODUCCIÓ

Davant la entrada en el jutjat de guàrdia dels coneguts com "atestats ampliatis" el jutge de guàrdia haurà d' examinar des de la perspectiva judicial els indicis existents per a la imputació (provisional) o no dels diversos fets inclosos a l'atestat policial, i haurà d' adoptar diverses decisions en relació tant a la situació personal del detingut, com a la destinació de la causa i continuació de la instrucció.

II. NORMES DE REPARTIMENT: SITUACIÓ PREXISTENT

D'acord amb la norma de repartiment especial 5.1 dels jutjats d'instrucció de Catalunya, de les normes que es van aprovar en acord pel ple de la Sala de Govern el 16/12/2003, el jutjat de guàrdia en el qual tenia entrada un atestat ampliatiu havia de remetre la causa incoada en virtut d'aquest, al jutjat amb els antecedents més antics a tenor del criteri exposat a la regla esmentada. Això s'interpretava, en ocasions erròniament, com la necessària assumpció de competència per part del jutjat esmentat per al coneixement de la causa i vinculava aquest a apreciar necessàriament la connexitat entre els diferents delictes, cosa que implicava una qualificació (provisional) de la figura o modalitat delictiva del delictes continuat.

No obstant això, en realitat aquest fet no suposava per part del jutjat receptor de la causa cap decisió respecte de la seva competència per conèixer de tots els fets recollits a l'atestat policial i, en virtut d'aquest, a la causa incoada pel jutjat de guàrdia, ja que corresponia únicament al jutjat receptor d'aquesta per antecedents aplicar la regla prevista a l'article 17 de la LECr i pronunciar-se respecte de si hi havia o no connexitat entre els diversos delictes inclosos en aquesta.

Si no s'hi apreciava connexitat s'havia d'iniciar la "partició" de la causa; el jutjat receptor s'havia d'inhibir respecte de cadascun dels delictes a favor del jutjat que coneixia anteriorment de les diligències prèvies obertes pels fets esmentats, estendre els testimoniatges corresponents i remetre'ls als jutjats corresponents que els havien de rebre com a "causa amb pres" si s'havia disposat la mesura cautelar de presó provisional, independentment que aquesta s'hagués adoptat per algun fet i delictes de manera autònoma o per un de sol com a delictes continuat. Ara bé, cadascun dels jutjats receptors del testimoniatge corresponent havia de procedir conforme al que disposa l'article 505.6 de la LECr i escoltar novament l'imputat a fi de ratificar o no la mesura cautelar imposada, per la qual cosa havia de valorar de manera autònoma el delictes del que coneixien pel que era, fos quina fos la decisió adoptada anteriorment i difícilment es mantenia la presó provisional tenint en compte la penalitat prevista del delictes de robatori amb força (d'un a tres anys) i el requisit de l'article 503.1 de la LECr. Per aquesta raó, si la causa s'havia de dividir i la instrucció finalment corresponia als diferents jutjats que havien conegut diferents atestats que posteriorment es van englobar a l'ampliatiu, el fet més probable és que caigués a l'oblit la circumstància tinguda en compte en el seu moment pel jutge de guàrdia que havia decretat la presó provisional tenint en compte el risc de reiteració delictiva i perillositat, amb la qual cosa augmentaven les probabilitats que cadascun dels jutjats en els quals estigués a disposició en decretés la llibertat.

Si s'hi apreciava connexitat, resultava d'aplicació la regla prevista a l'article 18 de la LECr, - que parteix del supòsit d'aplicació per als delictes conexas- que estableix la regla de competència del jutjat o tribunal que hagi de conèixer de la causa i que estableix, en primer lloc, el delictes que tingui assenyalada la pena més gran i en segon lloc, en cas que tingui assenyalada la mateixa pena, aquell que iniciï primer la causa. Aquí entrava en joc l'excepció prevista a l'article 300 de la LECr, segons la qual els delictes conexas s'han de tramitar en un mateix sumari. També en aquest cas el jutjat havia de procedir conforme a allò previst per a la ratificació de la presó provisional prevista a l'article 505.6 de la LECr, però a diferència del que succeeix en el supòsit anterior, el jutjat havia de valorar la reiteració delictiva i la perillositat, per la qual cosa augmentaven **les probabilitats de mantenir la presó provisional decretada al seu moment.**

III- MODIFICACIÓ DE LA NORMA DE REPARTIMENT: LA SITUACIÓ ACTUAL

Les noves normes de repartiment dels jutjats d'instrucció de Catalunya, aprovades per la Comissió de la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en la sessió celebrada el 20 de desembre de 2012, resol les diverses posicions que es produïen a la pràctica, en els supòsits de diligències policials ampliatives sobre diversos fets, i l'actual norma especial 5.1 estableix clarament que *“el jutjat de guàrdia, després de resoldre totes les qüestions pròpies de la guàrdia i en especial la situació personal dels detinguts, ha de fer tants testimoniatges de les diligències ampliatives i de les diligències practicades al jutjat de guàrdia com a procediments incoats, que s'han de remetre a cadascun dels jutjats amb antecedents. El jutjat de guàrdia s'ha de quedar únicament un testimoniatge respecte dels fets que li corresponguin segons la norma general 1, si escau. Correspon als jutjats receptors aplicar els criteris de connexitat i decidir si reclamen algun procediment o inhibeixen el seu.”*

En conseqüència, la primera qüestió que queda tancada és a quin jutjat correspon efectuar els testimoniatges de la causa incoada al jutjat de guàrdia, ja que correspon a aquest. En segon lloc, es dissipa qualsevol mena de dubte respecte a quin jutjat li correspon examinar si hi ha o no connexitat entre els diversos fets, atès que aquesta qüestió correspon a cadascun dels jutjats amb antecedents sobre els fets i, per tant, no escau acceptar la interpretació que el jutjat amb els antecedents més antics ha de conèixer de la causa i acceptar la connexitat entre els fets de la causa de la qual ja coneixia i la resta, com ocorria a la pràctica ocasionalment.

Així mateix, i atès que està directament relacionat el coneixement de la causa i l'apreciació o no de la connexitat amb la mesura cautelar que pot haver adoptat el jutjat de guàrdia respecte als detinguts implicats en la causa incoada en virtut de l'atestat ampliatiu, la norma especial recull que *“si el jutjat de guàrdia disposa la presó del detingut per un o diversos fets dels quals ja coneix algun jutjat, ha d'actuar de la manera descrita anteriorment i posar el pres a disposició del jutjat o jutjats competents, però s'ha de quedar la peça de situació personal fins que resolgui el recurs de reforma que es pugui interposar. En cap cas s'ha de posar el pres a disposició del jutjat degà i si es planteja alguna qüestió relativa al repartiment al jutjat degà en cap cas s'ha de remetre la peça de situació personal, sinó que aquesta ha de romandre al jutjat que planteja la qüestió. Les qüestions basades en criteris de connexitat són alienes a les normes de repartiment i les ha de resoldre el tribunal superior comú”*. L'últim paràgraf es refereix, com ja ocorria a la norma anterior, a la diferència entre les normes de repartiment i el criteri de connexitat, sent precisament la confusió entre ambdues l'origen de la confusió que a la pràctica succeïa, ja que es confonia la norma de repartiment per la qual s'havia de remetre la causa al jutjat amb antecedents més antics amb l'aplicació automàtica de la connexitat entre els diversos fets. Aquesta és una qüestió que correspon als criteris previstos a la Llei d'enjudiciament criminal i no sotmesos a les normes de repartiment.

IV.- CONCLUSIONS

Amb la norma de repartiment actual s'aclareix que la causa ha de romandre al jutjat de guàrdia fins que es resolgui el recurs de reforma, si escau, tot i que cada jutjat rebi el testimoniatge pels seus antecedents i si es “causa amb pres”, el pres estarà a la seva disposició pels fets esmentats una vegada es resolgui el recurs de reforma, fet que s'haurà de comunicar llavors al centre penitenciari i procedir a la ratificació o no de la presó mitjançant la compareixença que preveu l'article 505.6 de la LECr.